

ת"פ (נתניה) 24889-08-22 - מדינת ישראל נ' זמירו פאדי

ת"פ (נתניה) 24889-08-22 - מדינת ישראל נ' זמירו פאדישלום נתניה

ת"פ (נתניה) 24889-08-22

מדינת ישראל

נגד

זמירו פאדי

בית משפט השלום בנתניה

[15.10.2024]

כבוד השופטת אליאנא דניאלי

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום, בביצוע 4 עבירות של אי הגשת דו"ח שיש להגישו במועד, בניגוד לסעיף 117(א)(6) בחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 (להלן: "חוק המע"מ").

מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם היה רשום בתקופה הרלוונטית כעוסק מורשה לעניין חוק המע"מ, בענף קבלנות הבניין. מתוקף כך היה עליו להגיש דו"חות תקופתיים ולשלם את המס הנובע מהם, במועד ובדרך שנקבעו בחוק המע"מ ובתקנות.

חרף זאת, לא הגיש במועד, כנדרש, את הדו"חות התקופתיים לתקופות שבין מאי 2021 ועד אוקטובר 2021, ואת דו"ח ינואר-פברואר 2022. מרכיבי הדו"חות, כפי שדווחו על ידי הנאשם, מלמדים כי סכום המס לתשלום עמד על 186,741 ₪.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום לפני כשנה, אך לא הורשע על מנת לאפשר לו להסיר את המחדלים, לאחר שדיווח כי שילם קרן שניים מהדו"חות וכי נותרה יתרת קרן בת 76,000 ₪.

בחודש פברואר 2024, ובהיעדר התקדמות משמעותית בהסרת המחדלים, הורשע הנאשם בביצוע העבירות בהן הודה.

בהמשך נידחו הטענות לעונש לבקשת ב"כ הנאשם, נוכח טענת הנאשם כי שילם סכומים משמעותיים כחלק מהסרת מחדלי כתב האישום. בתגובה, הודיעה המאשימה כי שולם סך כולל של 74,505 ₪, כך שיתרת המחדל הינה 112,236 ₪ קרן המס.

יאמר כבר עתה כי הצדדים חלוקים בשאלת יתרת המחדל הנוכחית, וטענו לגבי כך בהרחבה, כפי שיפורט להלן. בתמצית יאמר כי אל מול טענת המאשימה בכל הנוגע לגובה המחדל שנוטר, טען הנאשם להסרת המחדל במלואו.

נוכח מחלוקת זו, המשפיעה על טיעון הצדדים לעונש, התייצב בפני הגובה הראשי במע"מ נתניה, מר אדיר אייזנר, על מנת להאיר את הסוגייה הנדונה.

העד העיד כי סכום קרן המס שנותר לנאשם לשלם הוא כפי שנטען על ידי המאשימה. במסגרת דבריו הוברר כי אמנם בדו"חות מע"מ נכתב כי יתרת החוב למע"מ עבור החודשים מאי - יוני 2021 ויולי - אוגוסט 2021, היא אפס, אולם נתוני הדו"חות למעשה אינם מדויקים, שכן לדברי העד, הנאשם הגיש דו"ח החזר (דו"ח דצמבר 2021 שאינו חלק מכתב האישום), בגינו נדרש להעביר צילום חשבוניות מס. משלא עשה כן הנאשם, הוצאה לו שומת תשומות. העד העיד כי מחשב מע"מ פועל כך שדו"חות "נסגרים" לפי תאריך הכניסה, קרי אם קיים חוב בגין דו"ח שלא שולם ולאחר מכן הוגש דו"ח החזר, ההחזר "מכסה" את החוב. כך קרה גם במקרה זה - דו"ח החזר "סגר" את דו"חות כתב האישום. העד הבהיר כי מדובר למעשה בטעות מיחשובית, במסגרתה התשלומים אינם מיוחסים כראוי. הוא הבהיר כי בחינה מהותית של תיק הנאשם לימדה כי הדו"חות למעשה לא שולמו, לא הגיע לנאשם החזר, ולפיכך אין המדובר בחיוב כפול, אלא בחוב בגין אי תשלום הדו"חות, ובשומה בגין הדו"ח שהוגש להחזר ללא הצרופות שהתבקשו.

כן העיד כי הדרישה להשלמת חשבוניות בגין דו"ח החזר נשלחה הן לנאשם והן לרואה החשבון המייצג אותו. ב"כ הנאשם עמדה מנגד על כך שבהתאם לדו"חות מע"מ, הסכום המופיע לתשלום עבור הדו"חות הנדונים הוא אפס, כפי שהבהיר לה גם רואה החשבון של הנאשם - כי המחדל אופס עקב הגשת דו"ח החזר. נטען כי דברים אלו נאמרו על ידה גם לאורך ההליך, וכי המאשימה לא טענה אחרת עד סמוך למועד הטענות לעונש. רק סמוך למועד הדיון, לאחר שנשלחו אל המאשימה השוברים אותם שילם הנאשם, טענה המאשימה לראשונה כי אינה מכירה בדו"ח החזר.

אשר לאי ההכרה בדו"ח החזר, נטען כי טענות המאשימה באשר לדרישת החשבוניות לא הוכחו, וכי לפיכך לא ניתן לקבוע כי לא הגיע לנאשם החזר אותו ביקש.

כן נטען כי מדובר למעשה בכפל - מצד אחד הוצאה שומת תשלום בסך 138,000 ₪, ומצד שני נטען כי החוב לא אופס.

לפיכך, עמדה ב"כ הנאשם על הטענה כי המחדל הוסר באופן מלא.

נטען בהקשר זה להסתמכות מצדו של הנאשם על רישומי המאשימה, ולהתנהגות לא ראויה, לא תקינה, לא מקצועית ולא הגונה של רשויות אכיפת החוק.

בתום טיעוני ב"כ הצדדים אפשרתי למאשימה להגיש מסמכים נוספים התומכים בטענתה באשר ליתרת חובו של הנאשם, ולב"כ הנאשם להגיב לדברים.

המאשימה בתגובתה הכתובה חזרה על טיעוניה בפניי, ולמעשה טענה כי הדו"ח אותו הגיש הנאשם בחודש דצמבר 21', גרם למצג שווא של כיסוי חובות עבר באמצעות החזר מס, שעה שהחזר לא אושר ולא כיסה דבר. נטען כי למעשה עסקינן בדו"ח כוזב, אשר הוגש ללא האסמכתאות הנדרשות, ולפיכך הדרישה להחזר נבחנה ונדחתה. בהתייחסה לטענת ההגנה לפיה הנאשם הסתמך על דו"ח החזר כהסרת המחדל, טענה המאשימה כי דו"ח החזר הוא בבחינת בקשה ולא זכות. כן הוצגו מכתבי דרישה להצגת מסמכים התומכים בבקשת הנאשם להחזר, אשר נשלחו אל הנאשם בחודשים מרץ-יוני 22'. הנאשם התבקש במכתבים אלו להציג הוכחת תשלום לחלק מהספקים, ומכאן שידע כי בקשתו נבחנת. הוא אף המציא מסמכים חלקיים, ומשלא המציא את המסמכים הנוספים אותם נדרש להציג, נדחתה כאמור בקשתו.

כן נטען כי השומה מופיעה כבר במצב החשבון של חודש ספטמבר 23', ולפיכך הנאשם אינו יכול לטעון כי לא ידע על קיומה.

בתגובת הנאשם להשלמת טיעוניה המאשימה, ביקש לראשונה להורות על ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. ב"כ הנאשם חזרה על הטענות אותן טענה במסגרת הטיעונים לעונש, טענה כי רשויות המס למעשה דורשות מהנאשם תשלום כפול, והוסיפה כי התנהלות המאשימה עולה כדי התנהגות שערורייתית. נטען כי לא הוצגו כל מסמכים המסבירים או מוכיחים את שומת התשומות, וכי לא הוכח שהמכתבים אשר המאשימה טענה כי נשלחו לנאשם, במסגרתם נתבקשה הוכחת תשלום, אכן נשלחו לנאשם או התקבלו על ידו.

נטען כי אף אם הנאשם ידע כי החזר נבחן ופעל להמצאת המסמכים, אין בכך כדי ללמד כי ידע שהחזר לא אושר, שיצאה שומת תשומות, או כי אי ההכרה בתשומות היה בה כדי לשנות את יתרת הדו"חות - מאפס ליתרת חובה. הנאשם נסמך על תדפיסים שנערכו על ידי מע"מ ולא על ידי הנאשם או מייצגו, ומהם עלה כי יתרת הדו"חות מאופסת. נטען עוד, כי הנאשם כלכל צעדיו ועשה מאמצים לסילוק יתרת המחדל בתיק, בהסתמך על התוצאה העונשית הצפויה לו במקרה של הסרת מחדל מלאה, וכי טיעוניה המאשימה בהקשר זה נעשו כאמור באיחור וללא תמיכה בראיות. בנסיבות אלו התבקש להורות על ביטול כתב האישום.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום, וטענה באשר לסכום המחדל שהוסר וליתרת החוב הקיימת. נטען, בהסתמך על כל שפורט לעיל באשר להסרת המחדל, כי הנאשם הגיש דו"ח החזר המהווה מצג שווא, ולפיכך לא הוסר המחדל.

כן נטען, כי לא יתכן שמעשה פסול נוסף אותו עשה הנאשם - הגשת דו"ח החזר ללא אסמכתאות - באופן שיצר עבירה או מחדל חדשים, ישמש אותו כדי לטעון להקלה בעונשו.

אשר למתחם הענישה, טענה ב"כ המאשימה כי בהתאם לעקרון ההלימה מתחם הענישה ההולם בתיק זה נע בין מאסר על תנאי ועד 7 חודשי מאסר, מאסר מותנה בין חודשיים ל-8 חודשים, קנס בגובה 5% עד 10% מהמחדל, קרי בגובה 9,300 עד 18,600 ₪, והתחייבות להימנע מביצוע עבירה. בהקשר זה התייחסה המאשימה לפגיעה בערכים החברתיים, שכן עבירות המס מכבידות על המשק, הכלכלה והמדינה, על נטל משלמי המיסים כדון, ופוגעות בעקרון השוויון בנשיאת נטל המס. עוד טענה כי עבירות אלה הושאו על ידי בית המשפט העליון ליסודותיה של עבירת הגניבה, כשההבדל המהותי בין עבירת הגניבה לעבירות לפי סעיף 117 (א) (6) בחוק מע"מ, הוא שבעבירות המס הנגזל הוא הציבור חסר הפנים.

נטען כי יש ליתן בכורה לשיקולי ההרתעה בעבירות המס על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, וכי יש למצות את הדין עם העבריינים גם באמצעות קנסות מכבידים, לבל יצאו חוטאים נשכרים.

אשר לעונש הראוי בתוך המתחם, עתרה המאשימה ל-5 חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס, ברף גבוה ומרתיע, תוך התחשבות בנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו הפלילי הנקי, סגירת תיקו במע"מ, לצד אי הסרת מלוא המחדל כשיקול לחומרה, על אף חלופי הזמן מאז ביצוע העבירות.

ב"כ הנאשם טענה מנגד, כי בניגוד לטענת המאשימה, העבירות אותן ביצע הנאשם הן עבירות טכניות, במסגרתן לא שולמו כספי מע"מ בשל קושי כלכלי ולא מתוך כוונה לרמות, להונות ולגנוב את קופת המדינה, וכי מדובר בעבירות ללא תכנון קודם וללא כוונה להתחמק או להשתמט ממס בזדון.

נטען כי הנאשם עסק בתחום השיפוצים, נקלע למשבר כלכלי עמוק, ולא עלה בידו להגיש ולשלם את הדו"חות במועד, וכי הוא עבר 4 עבירות בלבד בתקופת משבר בת חצי שנה.

נטען כי מדיניות הענישה בתיקים מסוג זה, בהיקף האמור, היא בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בעבודות שרות.

בהתייחסה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען כי הנאשם בן 36, העסק אינו פעיל משנת 2022, והנאשם עובד כיום כפועל שכיר באתר בניה, ונמצא בהליך של שיקום כלכלי. העסק הותיר אחריו חובות בהיקף של כ-150,000 ₪, לספקים, מע"מ ולביטוח לאומי, אותם מנסה הנאשם לשלם, כפי שעשה בתיק זה. עוד ציינה ב"כ הנאשם כי הוא מתגורר אצל הוריו, ואין לו נכסים. הוצגו תלושי שכר נוכחיים של הנאשם, מהם עולה כי הוא מרוויח סכום נטו בן 5000 ₪.

ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהנאשם נטל אחריות, הודה במיוחס לו, וניצל את האורכות שניתנו לו על ידי בית המשפט כדי להסיר מחדלים. נטען כמפורט לעיל, כי לשיטת ההגנה הוסר המחדל באופן מלא, וככל שיש ספק בענין זה, נוכח הקושי ברישומי מע"מ, על הספק לפעול לטובת הנאשם.

בהקשר זה נטען עוד, כי מצב החשבון אושר לא אחת על ידי המאשימה, בפרק זמן ארוך בו הנאשם כלכל צעדיו וניהל את ההליך המשפטי, מתוך הנחה באשר ליתרת המחדל. אין המדובר בהסתמכות בעלמא, אלא בנאשם שנקט בפעולות ועשה מאמצים כנים להסיר את המחדל ולקחת אחריות, כדי לשלם את חובו בהתאם לידיעתו את גובה החוב ומצב החשבון. לפיכך, התבקש להתחשב בהסתמכות מהותית זו.

נוכח המכלול המתואר לעיל, עתרה ב"כ הנאשם, להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, גם על מנת שהנאשם יוכל להמשיך להחזיק במקום עבודתו ולא יפוטרו.

הנאשם בדברו האחרון לעונש, טען כי בשנת 2017 פתח תיק במע"מ, אותו סגר באוקטובר 2022. הוא ציין את היותו הנדסאי בניין ללא עבר פלילי, וטען כי טרם ההליך המשפטי נפגש עם הגובה הראשי של מע"מ נתניה, אשר העיד בפניו, וכי הסתמך על גובה החוב שנמסר לו, ולא התבקש להציג מסמכים כלשהם. כן התייחס הנאשם לחובותיו לגורמים שונים, רשויות ואף בני משפחה.

הוא הוסיף כי אם ידון למאסר בעבודות שרות, לא יוכל לבצעו בשל הצורך להתפרנס, והוסיף באשר למע"מ - " לא חייב להם לא גנבתי מהם ולא עשיתי כלום".

דיון והכרעה

הנאשם נותן את הדין בגין אישום אחד הנושא 4 עבירות של אי הגשת דו"ח שיש להגישו לפי חוק מס ערך מוסף או התקנות לפיו, משלא הגיש במועד כנדרש על פי החוק והתקנות, דו"חות תקופתיים לחודשים מאי - אוקטובר 2021 וינואר-פברואר 2022. סכום המס שלא שולם, בהתאם לכתב האישום עומד על סך של 186,741 ₪.

בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעיקרון ההלימה, כמו גם בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

לצד שיקולים אלו, יש להעניק משקל לשיקולים נוספים אשר באו בפני בית המשפט במסגרת ההליך המשפטי. אשר לעבירות המס, הרי שלא אחת נפסק כי ביסודן של הוראות חוק המע"מ, עומד עיקרון הגילוי המלא לשלטונות המס, הבא למנוע מעשה רצוני ומכוון של נישום להביא להקטנת תשלומי המס בהם הוא מחויב, בניגוד לחוק. החוק נועד להגן על ציבור משלמי המסים, ולקדם את התפתחות החברה, באמצעות תקציבים המושתתים בין היתר על תשלומי המס.

עוד נפסק, כי ההשתמטות מתשלום המס פוגעת בחברה ובכלכלה, ובשוויון בנשיאה בנטל המס. משום כך, העבירה אותה ביצע הנאשם, 4 פעמים כאמור, פוגעת בהתנהלות התקינה של רשויות המס, בשיטת הגבייה ובציבור כולו.

יש בעבריינות זו משום ניסיון למעשה להשיג רווחים על חשבון הציבור, ועל כן נפסק כי יש ליתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי, כמו גם לביטול אלמנט הכדאיות הכלכלית שבביצועה (ר' רע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 31.12.18 (פורסם בנבו), ורע"פ 8038/22, שילון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.11.22 (פורסם בנבו)).

העבירות אותן ביצע הנאשם הן עבירות קלות לביצוע, אותן יש למגר. אין המדובר בעבירות מתוחכמות, אולם הן התפרשו על פני מספר חודשים, והגם שנטען כי המניע להן היה כלכלי, לא הוצגו בפני ראיות התומכות בטענה זו. הנאשם אמנם ביצע את המעשים ביחס ל-4 דו"חות נפרדים, אולם קיים קשר ענייני וסמיכות זמנים בין המעשים, ולפיכך אני מוצאת כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכלל מעשיו.

אשר למדיניות הענישה, הרי שעתירת הצדדים בסוגיה זו דומה. המאשימה טענה כאמור למתחם המתחיל במאסר על תנאי ומסתיים ב-7 חודשי מאסר, ואילו ההגנה טענה למתחם המתחיל במאסר על תנאי ומסתיים במספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות.

בנסיבות אלו אני מוצאת להפנות לפסיקה בסוגייה, ואך אציין כי הגם שבהתאם להלכה הפסוקה יש ככלל להשית מאסר ממש על מבצעי עבירות המס, הרי שהלכה למעשה, מוסכם במקרים רבים גם על המאשימה, כי ניתן להסתפק בעבודות שרות אם הוסר המחדל. זאת, בשים לב להיקף העבירות, משך ביצוען, וסכום המס שנגרע.

לפיכך, אני מוצאת לקבוע כי המתחם מתחיל במאסר מותנה ומסתיים במספר חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שרות, לצד מאסר על תנאי, קנס משמעותי, והתחייבות במקרים המתאימים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הרי שמוסכם כי הנאשם נעדר עבר פלילי, לקח אחריות על מעשיו, תיק המע"מ נסגר, והוא הסיר - גם לשיטת המאשימה - לכל הפחות חלק מהמחדל.

יאמר באשר להסרת המחדל, כי בהתאם לפסיקה קיימת חשיבות רבה לעניין זה, שעיקרו בהשבת כספי הגזילה לקופת אוצר המדינה, ותיקון הנזק שנגרם למדינה ולציבור. הסרת מחדלים מהווה לפיכך ביטוי לנטילת אחריות על ידי הנאשם.

לצד דברים אלו אני מתעלמת מדבריו האחרונים של הנאשם לעונש, אשר טען כי לא עשה דבר. כן יאמר, אשר לטענות בדבר מצבו הכלכלי של הנאשם, כי טענות כגון דא הן על פי רוב הסיבה הנטענת לאי תשלום מס, ובמקרה הנדון נטענו הטענות ללא כל ראיה.

בכל הנוגע למחלוקת בין הצדדים באשר לשאלת הסרת המחדל, הרי שכאמור, הצדדים הסכימו כי הנאשם הסיר מחדל בגובה ₪ 74,500, וחלוקים ביניהם בשאלת יתרת המחדל. כמפורט לעיל, לטענת המאשימה נותרה יתרת מחדל בגובה ₪ 112,236 קרן מס, ואילו לטענת הנאשם הוסר המחדל במלואו, כמשתקף בדו"חות מע"מ עצמם.

המאשימה טענה כי מדובר בטעות מיחשובית, כפי שפורט לעיל, ואילו ב"כ הנאשם הגישה את הדו"חות, מהם עולה כי המחדל הוסר, וכן התכתבות עם ב"כ המאשימה, המלמדת כי ההגנה אכן סברה כי המחדל הוסר, וביקשה מהמאשימה לוודא זאת.

כן טענה ב"כ הנאשם, כאמור, כי למעשה דורשת המדינה מהנאשם תשלום כפול - הן את המחדל המקורי, והן שומה בגין דו"ח ההחזר אותו הגיש.

לאחר שבחנתי את מכלול הטענות, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לקבוע כי המאשימה דרשה מהנאשם תשלום כפול, שכן היה על הנאשם לשלם את המחדל נשוא כתב האישום, וככל שלא אושר דו"ח ההחזר היה עליו לשלם את השומה בה חויב בגין דו"ח ההחזר, שאינו חלק מכתב אישום זה.

עם זאת, המדינה לא אפשרה בהתנהלותה לקבוע מה הן העובדות לאשורן - לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי האם הנאשם ידע, כטענת המאשימה, כי בקשתו להחזרים עדיין נבחנת, והאם ידע כי הבקשה נשללה. המאשימה לא הוכיחה כי המכתבים בסוגיה זו נשלחו אל הנאשם, כי קיבלם - הוא או רואה החשבון שלו, וכי נענה לחלק מהדרישות במכתבים אלו, כפי שטענה.

בעיקר לא ניתן לקבל את הטענה לכשל טכני מובנה, במסגרתו מוצג לאזרח באופן מתמשך כי יתרת חובו היא אפס, בעוד שלמעשה לא כך הדבר. רשאי אזרח - ובכלל זה נאשם - לכלכל צעדיו, ובכללם את יכולתו להסיר את המחדל התלוי ועומד נגדו, במטרה להביא להקלה בעונשו, ושינוי עמדת המאשימה לגביו אינו יכול להיעשות באופן בו נעשה הדבר בעניינו.

משכך, לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהוצגו בפניי ואת טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי במקרה שבפניי הסתמך הנאשם על המצג אותו הציגה בפניו המדינה, וסבר כי חובו למדינה - ולו במסגרת ההליך הנוכחי - שולם. לכל הפחות, הוא רשאי ליהנות מהספק כי כך סבר, משלא הוכיחה המאשימה אחרת.

עם זאת, קבלת טענה זו של הנאשם, אין בה כדי להביא לביטול ההליך הפלילי מכוח ההגנה מן הצדק, הקבועה בסעיף 149(10) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982. לא שוכנעתי כי נגרם לנאשם נזק קונקרטי כתוצאה מההתנהלות האמורה, אף אם יש בה פגם, ומכל מקום, התנהלות זו אינה רלוונטית לעבירות אותן ביצע ולהעמדתו לדין בגינן, אלא מאוחרת לכך.

בנסיבות אלו, מצאתי להניח כי המחדל הוסר במלואו, כפי שלטענת הנאשם הוא סבר, ולפיכך יש להשית על הנאשם עונש בתחתית המתחם.

בכל הנוגע לגובה הקנס, הרי שהשתת קנס משרתת את עקרון ההלימה, ויש בה כדי לאזן את הפגיעה בקופה הציבורית. יוזכר שוב, כי הנאשם לא הציג ראיות באשר לקשיים כלכליים, ולפיכך ההתחשבות בטענותיו אלו תעשה במידה מוגבלת.

אשר על כן, אני משיתה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה על חוקי המס למעט פקודת המכס.

ב. קנס בסך 10,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.15.24 ובכל 15 לחודש שלאחריו.

ג. התחייבות בגובה 15,000 ₪ למשך שנתיים להימנע מביצוע עבירות מס. הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך שבוע, אחרת יאסר למשך חודשיים. העתק הפרוטוקול יועבר לממונה על עבודות השרות. זכות ערעור כדין.

15 אוקטובר 2024